

Sygn. akt IV CSK 796/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej Giżycko
przeciwko T. Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 14 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 262/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana „T. Spółka Akcyjna” z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 sierpnia 2014 r., oddalającego apelację od wyroku wstępnego Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 4 lutego 2014 r., w którym uznano roszczenie powódki - Gminy Miejskiej Giżycko - za usprawiedliwione co do zasady.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację jej wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana Spółka oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że Sąd drugiej

instancji przyjął nieograniczoną i bezwarunkową odpowiedzialność sprzedawcy (wykonawcy) za ujawnione wady, niezależnie od stwierdzonych przyczyn jej wystąpienia, przez co naruszył art. 556 i 471 k.c. Ponadto skarżąca zarzuciła oczywiste, rażące naruszenie art. 318 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że nie jest możliwe określenie zakresu odpowiedzialności pozwanej.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu przedstawione przez skarżącą uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ponieważ nie odpowiada treści uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Sąd Apelacyjny w Białymstoku nie opowiedział się bowiem za koncepcją każdorazowej, bezwarunkowej odpowiedzialności wykonawcy za ujawnione wady rzeczy, lecz szczegółowo wskazał, z jakich przyczyn przesłanki tej odpowiedzialności zostały spełnione w niniejszym, określonym przypadku. Wywód skarżącej nie odnosi się zatem bezpośrednio do podstawy prawnej wydanego orzeczenia. Ponadto, pod pozorem sformułowania generalnej reguły przyjętej w oczywiste bezzasadny sposób przez Sąd drugiej instancji, pozwana usiłuje polemizować z ustaleniami faktycznymi, na jakich Sądy *meriti* oparły się rozpoznając sprawę. Taki sposób motywowania wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej jest niedopuszczalny na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.